

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XVII. De literis hierographicis in Serapidis templo repertis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

A

CAPUT XVII.

De literis hieroglyphicis in Serapidis templo repertis.

Porro dum Serapidis templum destrueretur ac nudaretur, inventae sunt in eo literae lapidibus incisae, quas hieroglyphicas appellant. Ex literae crucis formam referebant. Quas cum cernerent Gentiles simul & Christiani, suae quisque religioni eas adaptabant. Nam Christiani signum esse dicentes salutatis Christi passionis, propriam religionis suae notam, crucem scilicet, esse censebant. Gentiles vero commune quiddam Christo & Serapidi esse affirmabant: si quidem crucis effigies aliud apud Christianos, aliud apud Gentiles significat. Dum haec inter illos agitur controversia, quidam ex Gentilium errore ad Christi fidem conversi, qui hujusmodi literarum notitiam habebant, notam hanc crucis forma depictam interpretantes, venturam vitam significare docuerunt. Hoc igitur Christiani, utpote quod ad religionem suam magis faceret, avide arripientes, animos efferte caeperunt. Posteaquam vero aliis etiam hieroglyphicis literis indicatum est, finem tunc habiturum Serapidis templum, cum nota crucis apparuisset: id enim designare venturam vitam: multo plures ad Christianam religionem se contulerunt, & peccata sua confitentes baptismum Christi susceperunt. Atque haec sunt quae de crucis symbolo auditione accepi. Ego vero nequaquam existimo, Aegyptiorum sacerdotes dum hanc crucis effigiem lapidibus incidere, eorum quae Christo eventura erant notitiam habuisse. Nam si mysterium adventus Christi in terras, absconditum fuit saeculis & generationibus, ut loquitur Apostolus: ipsumque totius malitiae principem Diabolum latuit, multo magis ministros illius, Aegyptiorum scilicet sacerdotes fugit. Verum Dei providentia in ejus literae inquisitione idem fieri permisit, quod antea in Apostoli Pauli praedicatione ostendebat. Ille enim cum Divini Spiritus sapientia instructus esset, simili via & arte usus, multos Atheniensium ad Christi fidem traduxit: tunc cum titulum quem aerae inscriptum legerat,

Κεφ. ιζ.

Περὶ τῶν ἱεροθίντων ἐν τῷ Ἱεραπίδι τῶν γραμμάτων ἱερογλυφικῶν.

ΕΝ δὲ τῷ ναῷ τῆς Σεραπίδος ἡ λυομένη καὶ γυμνευμένη, ἠύρητο γράμματα ἐν τοῖς χαεργλυφά τοῖς λίθοις, τὰ καλεωμένα ἱερογλυφικά. ἦσαν δὲ οἱ χαεργλυφῆρες, σαυροειδῆς ἔχοντες τύπος· τῆς οὐρανῆς χριστιανῆς καὶ ἑλλῶνες, τῆ ἰδία ἐκάτεροι Ἰηροσκεία πρὸς ἠρμοζοῦτο· χριστιανοὶ μὲν γὰρ, σημειῶντο κατὰ Χριστὸν (ὡ) περιώδους παθῆς εἶναι λέγοντες τὸν σαυροειδῆ οἶκίον εἶναι τὸν χαεργλυφῆρα ἐπιμιζόν ἑλλῶνες, ὅτι κοινὸν Χριστῷ καὶ Σεραπίδι ἔλεγον· εἰ δὲ σαυροειδῆς χαεργλυφῆρα, ἀλλῶ χριστιανῶν, ἄλλο δὲ ἑλλῶσι ποιεῖται τὸ σύμβολον τῆτων ὅ ἀμφισβησθέντων, τῶν ἑλλῶνων τῶ χριστιανισμῷ προσελθόντων τὰ ἱερογλυφικά τε γράμματα Ἰηροσκεία νοι, διεμυλωδούτες τὸν σαυροειδῆ χαεργλυφῆρα, ἔλεγον σημαίνον ζῶν ἐπέχομένῳ τῷ πλείον οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν οἰκίαν Ἰηροσκεία ἀρπάζαντες, ἀλαζονικώτερον διέβησαν· ὅ καὶ δι' ἑτέραν γραμμάτων ἱερογλυφικῶν ἐδήλητο, τέλει ἔξεντο ἔ Σεραπίδι ἡροσκεία, ὅτε σαυροειδῆς Φανῆ χαεργλυφῆρα, τῆτων ἑπέχομένῳ ζῶν, πολλὰ πλείους πρὸς ἑαυτοὺς τῶ χριστιανισμῷ κατὰς ἀμαρτίας ἐμολογούμενοι, ἐδαπίζοντο· τὰ μὴ δὲ τῶ σαυροειδῆ χαεργλυφῆρα ζῶν, τοιαύτη ἀνήκουσά· ἐγὼ δὲ ἔφημι δὲ αἰγυπτίῳ ἱεροσκεία τὰ περὶ τῆ Χριστῆ προσγνώσκοντας, δαπτοῦσα τὸ σαυροειδῆ γράμμα· εἰ γὰρ τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον καθόδε μυστήριον ἦν δαπτοκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰῶνων καὶ ἀπὸ τῶν γένεων ὡς φησὶν ὁ ἀπόστολος, καὶ ἔλαθε τὸν ἀρχαῖον πονηρίας διάβολον, πολλὰ μᾶλλον δὲ ὑπερέτας αὐτῆς ἱερῆς αἰγυπτίῳ τῆτων διέδωκεν ἄλλῃ πρὸς τοιαύτην παρρησίαν τῆτων γένεων δὲ τῆτων γράμματι· ζήτησει, ὅπερ καὶ ἐν τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ ἐπέδειξε· πρότερον γὰρ ἐκείνῳ ἔπος ἔειπεν πνεύματι· σοφὸς γεννηθῆναι, τῆ ὁμοίᾳ μεθόδῳ πρὸς ἀθηναίους χριστιανῶν, πολλὰς εἰς τὴν πίσιν προσήγαγεν, ὅτε τὰ ἐπὶ τῶ βρωμῶ γεγραμμένα ἀναγινώσκοντες

πρὸ ἰδῶ λόγῳ ἀποστήρυσεν εἰ μὴ ἄρα πῆς λέ-
γοι, ἐνηργηκέναι τὸν Θεὸν λόγον εἰς οὐδὲν αἰγυ-
πτιῶν ἱερεῖς, ὡς περὶ Ἰππὶ τὴν Βαλαάμ, καὶ Ἰππὶ τὴν
καϊάφα· καὶ γὰρ ἐκείνοι ἀκόντες ἀπειτῶν ἀ-
γαθῶν ἀποσφραγίσαν· τὸσαῦτα μὴν ἀπὸ
τῶν εἰρηδῶ.

A prædicationi suæ adaptavit. Nisi quis
fortasse dicat, verbum Dei operatum es-
se in sacerdotibus Ægyptiorum, per-
inde ac olim in Balaamo & in Cajapha,
Nam & isti præter animi sui sententiam
bona vaticinati sunt. Sed de his satis.

Κεφ. ιη΄.

Ὁ βασιλεὺς Θεοδοσιος ἐν τῇ Ῥώμῃ γενόμενος, πολλὰ πάλιν
ἀνὰ φιλίαν, ἀπέλειπεν τὰ ἐν τοῖς μαγαζείοις ληστῆρια,
καὶ τὰ ἐν τοῖς πορτοῖς ἀποπικρῶν σείσρων.

CAP. XVIII.

Quomodo Imperator Theodosius Roma de-
gens, plurimum utilitatis urbi contulit,
sublatis furum apud mancipes receptaculis,
& turpibus crepitaculis lupanarium.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσιος ἐπὶ ὀλίγον
καὶ τὴν ἰταλίαν διατείνας, μέγιστα
τὴν Ῥωμαίων ὠνήσε πόλιν τὰ μὴν τῶν δένων
τὰ τῶν ἀεικλιῶν καὶ γὰρ πολλὰ εὐφροσύνησα-
το ἀπέλειπε δὴ τὴν αἰχμύλῳ τὴν πόλεως· μίαν
μὴν τὴνδε ἦσαν εἰς δευκαεὶ καὶ τὴν μεγίστην
Ῥώμην οἰκοῦντα μεγέθει, ἐν οἷς ὁ τῆ πόλει
χορηγέτωρ ἀπὸ τῆ ἐγγύθεν οἷ τε ἀποστρά-
φτοι τῶν, οἱ μάκρηπας τῆ Ῥωμαίων γλώσ-
ση καλεῖται, ἀποστράφτοι τῆ χροῖας ληστῆρια
οὐδὲ οἴκους ποιοῦντες, ὡς γὰρ ἦσαν οἱ τῶν οἰκῶν
μυλῶνες καὶ βάθεις τὴν θέσει ἔχοντες, καὶ τὸ
πλοῦτον ἐκάστω οἰκῆματι καπηλεία κατὰ
ἀσπίδας ἀνέτες, ἀθροῦντας τὴν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἡσά-
μμοι, διὰ αὐτῶν ἐλοχθῶντο πολλὰς οὐδὲ μὴν
τῆ χροῖας τῆ πρὸς τῆς εἰσιόντας, οὐδὲ καὶ διὰ ἀκρα-
σίαν αἰχμύλῳ ἡδονῆς ἐν γὰρ πικρῶν μηχαν-
ῆς, ἐν ἧ καπηλεία εἰς τὸν μυλῶνα ἐπέπιπτον
καὶ τὸ ἔπαχον μάλιστα οἱ ξένοι τῆ Ῥώμῃ ἐπι-
δημιῶντες ἠναγκάζοντο οἱ ἀλλοῖνες, ἐν τοῖς
μυλῶσιν ἐργάζεσθαι πολλοὶ τε καλεγήρασαν
ἐν αὐτοῖς, μὴ συγχωρηθέντες ὑπέξελθῆναι, τοῖς
τε οἰκείοις ἑαυτῶν τῆ τεθνηκέναι δόξαν παρε-
χκοῦτες ἐν τῇ παγίδι ταύτῃ τῆν σφαίρω τῆν
τῆ βασιλείας Θεοδοσίου ἐπέπεσαν· ἐπεὶ δὲ ὁ
σφαίρω τῆς κατὰ κλέψους τῶν μυλῶν γρόμενος
διεπέλει οὐκ ἠφίετο, πασάμεν ἦν εἶχε
ἀποστράφτοι, τὰς καλύοντας διεσχρήσατο· οἱ
δὲ φροῦτων γινόμενων, ἰὸν σφαίρω τῆν ἀπέλυ-
σαν γὰρ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, τὰς μάκρηπας
μὴν ἐπιμνήσατο ἰὸς τῆ λησθῶν οἴκους ἐκεί-
νας κατὰ σφαίρω τῆν ἐπέλυσε· μίαν μὴν δὴ
τοιαύτῃ αἰχμύλῳ ὁ βασιλεὺς ἀπέλειπε τῆς
βασιλείας πόλεως, ἑτέραν δὲ τοιαύτην εἰ-
ρήνην ἐπιμοιχία γυνή, καὶ διορθώσει, ἀλλὰ

Porto Imperator Theodosius exiguo
tempore in Italia commoratus, Ro-
manæ civitati plurimum profuit, partim
largiendo, partim auferendo. Nam &
multa liberaliter in eam contulit: & duo
ejusdem probra ac dedecora sustulit.
Horum alterum fuit hujusmodi. Erant
in urbe Romæ ædes amplissimæ à priscis
tempotibus ædificatæ, in quibus panis
ficbat, qui civibus dividebatur. Harum
ædium præpositi, quos Romani patrio
sermone Mancipes vocant, ædes illas
progressu temporis furum receptacula
effecerunt. Nam cum pistrina ædium
illarum in profundo sita essent, ipsi ad la-
tus singularum ædium extructis popinis
scorta in illis prostituentes, hac arte mul-
tos insidiosè deceperunt, qui vel cibi ca-
piendi, vel explenda libidinis causâ eo
accesserant. Ex caupona enim, artificio
cujusdam machinæ delabebantur in pi-
strinum. Hujusmodi insidiis excipiebantur
præcipue peregrini qui Romæ dege-
bant. Cæterum capti, in pistrino opus
facere cogebantur. Multique in illis con-
fenuerunt, cum exeundi facultas non
esset, & propinqui mortem illos oppet-
tisse crederent. Forte quidam ex Im-
peratoris Theodosii militibus, in hunc
laqueum decidit. Qui cum in pistrino
conclusus egredi prohiberetur, districto
quem gestabat pugione, eos qui pro-
hibebant interfecit. Illi metu perculli,
hominem dimiserunt. Quod cum Im-
perator cognovisset, mancipes quidem
ipsos supplicio affecit: ædes vero quæ
latronum erant receptacula destrui jus-
sit. Atque hoc unum est ex probris
ac flagitiis, quibus Imperator Theo-
dosius urbem regiam liberavit. Al-
terum vero fuit hujusmodi. Mulie-
rem, quæ in adulterio deprehensa fue-
rat, eo supplicii genere afficiebant

Mm iij